

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

27. podkreśla potrzebę ściślejszej współpracy regionalnej i wyraża przekonanie, że UE powinna wykorzystać swój polityczny wpływ i stymulujący efekt finansowy, by zachęcać swoich partnerów w regionie do harmonizacji ich często rozdrobnionych inicjatyw politycznych, dyplomatycznych i wojskowych w celu bardziej skutecznego podjęcia wieloaspektowych wyzwań stojących przed regionem Sahelu;

28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, specjalnemu przedstawicielowi UE do spraw praw człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich, rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Mali, Unii Afrykańskiej, ECOWAS, sekretarzowi generalnemu Narodów Zjednoczonych, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Oświaty, Nauki i Kultury.

P7_TA(2013)0282

Umowa o partnerstwie i współpracy z Afganistanem

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie negocjacji dotyczących umowy o współpracy na rzecz partnerstwa i rozwoju między UE i Afganistanem (2013/2665(RSP))

(2016/C 065/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie sprawozdania i rezolucje w sprawie Afganistanu, w szczególności rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie nowej strategii dla Afganistanu⁽¹⁾, z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie kontroli budżetowej pomocy finansowej UE dla Afganistanu⁽²⁾ oraz z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie sytuacji kobiet w Afganistanie i Pakistanie⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Afganistanu, w tym rezolucję 2096 z marca 2013 r.,
 - uwzględniając konkluzje międzynarodowych konferencji na temat Afganistanu w 2011 i 2012 r., w tym konferencji w Bonn z grudnia 2011 r., w Chicago z maja 2012 r., w Kabulu z czerwca 2012 r. i w Tokio z lipca 2012 r.,
 - uwzględniając oświadczenie wydane w dniu 19 listopada 2012 r. przez delegaturę UE w Afganistanie w porozumieniu z szefami misji UE w Afganistanie, dotyczące egzekucji osób skazanych na śmierć,
 - uwzględniając decyzję ministrów spraw zagranicznych UE z dnia 27 maja 2013 r. przedłużającą misję policyjną Unii Europejskiej w Afganistanie (EUPOL) do dnia 31 grudnia 2014 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że od 2002 r. UE wspiera odbudowę i rozwój Afganistanu i wciąż angażuje się na rzecz pokojowych przemian w Afganistanie, zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz na rzecz stabilności i bezpieczeństwa całego regionu;
- B. mając na uwadze, że w okresie 2011–2013 pomoc świadczona przez UE skupiała się na kluczowych sektorach rządów (w tym policji), rolnictwie, rozwoju obszarów wiejskich, zdrowiu i ochronie socjalnej;
- C. mając na uwadze, że wkrótce UE i Afganistan zakończą negocjacje nad umową o współpracy na rzecz partnerstwa i rozwoju, która nada nowy, kompleksowy wymiar oraz nowe ramy prawne współpracy UE z Afganistanem;

⁽¹⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 108.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0578.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0591.

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

- D. mając na uwadze, że Parlament zwracał się o pięcioletni plan działań na rzecz zaprzestania uprawy opium w Afganistanie dzięki alternatywnym możliwościom rozwoju;
- E. mając na uwadze, że UE wspiera szkolenie sił policyjnych i budowanie potencjału w Afganistanie, oraz mając na uwadze, że od 2007 r. misja EUPOL wspiera zrównoważoną i skuteczną policję cywilną, która pomoże w ustanowieniu systemu wymiaru sprawiedliwości, za który odpowiedzialność będą ponosić Afgańczycy;
- F. mając na uwadze, że według Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości liczba uzależnionych od narkotyków obywateli Afganistanu stale rośnie, powodując znaczące konsekwencje społeczne dla ludności;
- G. mając na uwadze, że mimo aktywnej roli, jaką UE odgrywa we wspieraniu działań antynarkotykowych, rezultaty są bardzo ograniczone;
- H. mając na uwadze, że brak koordynacji między darczyńcami na rzecz Afganistanu a jego rządem podważa skuteczność wkładu UE na rzecz tego kraju;
- I. mając na uwadze, że po wejściu w życie traktatu lizbońskiego Parlament odgrywa kluczową rolę w udzielaniu zgody na nowe umowy o współpracy;
1. potwierdza swoje nieustanne wsparcie na rzecz budowy państwa afgańskiego o silniejszych instytucjach demokratycznych zdolnych do zabezpieczenia narodowej suwerenności, jedności państwowej, integralności terytorialnej i dobrobytu narodu afgańskiego; ponownie stwierdza, że pokojowa przyszłość Afganistanu zależy od budowy stabilnego, bezpiecznego i zrównoważonego gospodarczo państwa wolnego od terroryzmu i narkotyków oraz opartego na rządach prawa, solidnych instytucjach demokratycznych, poszanowaniu rozdziału władz i silnym parlamencie oraz zagwarantowaniu praw podstawowych; docenia w związku z tym istotny wkład współpracy UE na rzecz rozwoju oraz misji EUPOL w Afganistanie oraz odnosi się przychylnie do rozszerzenia tych wysiłków;
 2. przyjmuje z zadowoleniem podjęte starania i postępy dokonane w ostatnim dziesięcioleciu; ponownie wyraża jednak zaniepokojenie stanem bezpieczeństwa i powtarzającymi się aktami przemocy w Afganistanie, które stanowią zagrożenie dla miejscowej ludności, w tym kobiet i dzieci, a także krajowych sił bezpieczeństwa oraz międzynarodowego personelu wojskowego i cywilnego;
 3. apeluje do rządu afgańskiego o przygotowanie się do przejścia pełnej odpowiedzialności za bezpieczeństwo po wycofaniu sił międzynarodowych; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wzmożenia wysiłków na rzecz wsparcia budowania potencjału militarnego i cywilnego rządu afgańskiego i jego krajowych sił bezpieczeństwa, tak aby zaprowadzić stabilność i bezpieczeństwo jako zasadniczą podstawę rozwoju społeczno-gospodarczego oraz uniknąć powstania próżni, gdy kraj przejmie po 2014 r. pełną odpowiedzialność za własne bezpieczeństwo; zwraca uwagę na ryzyko powstania luki gospodarczej po wycofaniu sił międzynarodowych w 2014 r.;
 4. popiera negocjacje nad umową o współpracy na rzecz partnerstwa i rozwoju oraz podkreśla, że powinna ona prowadzić do bardziej strategicznego podejścia i wsparcia władz Afganistanu podczas wycofywania sił międzynarodowych i po jego zakończeniu;
 5. podkreśla znaczenie tej nowej umowy zakładającej wszechstronne i zrównoważone podejście do wzajemnie powiązanych wyzwań dotyczących bezpieczeństwa, gospodarki, zarządzania i rozwoju, przed jakimi stoi Afganistan;
 6. zwraca się do władz afgańskich o złagodzenie wszystkich wyroków śmierci i o ponowne wprowadzenie moratorium na egzekucje w perspektywie trwałego zniesienia kary śmierci;
 7. ubolewa z powodu braku politycznego impulsu do zakończenia negocjacji w sprawie umowy o współpracy na rzecz partnerstwa i rozwoju; wzywa zatem Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i afgański rząd do szybkiego ich zamknięcia;
 8. wzywa UE, aby w ramach nowej umowy kontynuowała starania na rzecz wspierania wartości demokratycznych, rządów prawa, solidnego systemu zarządzania (co obejmuje walkę z korupcją), niezależnego sądownictwa, praw człowieka i utworzenia prawdziwego społeczeństwa obywatelskiego;

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

9. ubolewa nad faktem, że mimo ciężącego na ESDZ obowiązku informowania Parlamentu o wszystkich etapach negocjacji Parlament nie był odpowiednio informowany; przypomina o swoich nowych uprawnieniach w dziedzinie spraw zagranicznych, określonych w traktacie lizbońskim, i domaga się pełnej współpracy ESDZ i Rady w kwestii tak wielkiej wagi;
10. wskazuje na konieczność dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego oraz dywersyfikacji gospodarczej; podkreśla w związku z tym potencjał pobudzenia wzrostu dzięki wykorzystaniu źródeł energii i położeniu większego nacisku na przemysł wydobywczy; podkreśla jednak, że przemysł wydobywczy musi być przejrzysty oraz że należy stosować normy określone w międzynarodowej inicjatywie przejrzystości w branżach wydobywczych;
11. zauważa, że mimo pewnych postępów poczynionych w ostatniej dekadzie w dziedzinie równości płci i praw podstawowych kobiety w Afganistanie nadal stanowią najbardziej narażoną grupę społeczną, padają ofiarą gróźb, zastraszania i przemocy oraz cierpią z powodu dyskryminujących przepisów; podkreśla konieczność – zarówno z perspektywy prawnej, jak i praktycznej – pełnego włączenia kobiet do społeczeństwa i zapewnienia im pełnego udziału oraz konieczność osiągnięcia rzeczywistego upodmiotowienia kobiet; stanowczo potępia fakt, że wiele kobiet pada ofiarą stale utrzymujących się zagrożeń i przemocy oraz że w kilku ostatnich latach kobiety będące znaczącymi postaciami życia publicznego w Afganistanie zostały zamordowane lub przeprowadzono zamachy na ich życie, a sprawcy tych czynów nie zostali postawieni przed sądem;
12. podkreśla konieczność nieustannego wspierania rozwoju infrastruktury w wielu sektorach, w tym w szkołach, szpitalach, transporcie, sieciach energetycznych, rolnictwie, a także upodmiotowienia kobiet w Afganistanie, zgodnie z zasadami udzielania unijnej pomocy rozwojowej jeszcze przed interwencją z 2001 r.;
13. ubolewa nad faktem, że inicjatywa antynarkotykowa UE nie przyniosła dotychczas zadowalających wyników; wskazuje, że produkcja narkotyków i handel nimi stanowi źródło utrzymania grup „rebeliantów” i potęguje korupcję na różnych poziomach; podkreśla, że głównym elementem działań antynarkotykowych powinno być wspieranie alternatywnych źródeł zarobkowania dla rolników; w związku z tym podkreśla konieczność szerszej strategii w zakresie zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich i gospodarki wodnej;
14. przypomina, że ponad 90 % heroiny w Europie pochodzi z Afganistanu i że związane z tym koszty dla zdrowia publicznego w krajach europejskich liczy się w miliardach dolarów; zauważa jednak, że produkcja opium stanowi poważny problem społeczny, gospodarczy i z zakresu bezpieczeństwa; ubolewa nad faktem, że w porównaniu z 2010 r. produkcja opium wzrosła w 2011 r. o 61 % i stanowiła 9 % PKB Afganistanu w 2011 r.;
15. zauważa, że w okresie 2009–2011 Stany Zjednoczone i społeczność międzynarodowa przeznaczyły 1,1 mld USD na działania antynarkotykowe, co nie wywarło żadnego znaczącego wpływu na produkcję i handel; przypomina, że Parlament wielokrotnie wzywał do ustanowienia pięcioletniego planu wyeliminowania opium, zawierającego konkretne terminy i punkty odniesienia, który byłby wdrażany przez specjalne biuro z własnym budżetem i personelem oraz w oparciu o współpracę między UE, USA i Federacją Rosyjską – jako że ta ostatnia jest główną ofiarą afgańskiej heroiny i największym światowym rynkiem opium;
16. przypomina, że w okresie od 2002 r. do końca 2011 r. UE przeznaczyła na pomoc dla Afganistanu ok. 2,5 mld EUR, w tym 493 mln EUR z tytułu pomocy humanitarnej; ubolewa nad faktem, że mimo ogromnych nakładów finansowych w ramach pomocy zagranicznej wpływ tej pomocy jest ograniczony; zwraca się do Trybunału Obrachunkowego o sporządzenie sprawozdania specjalnego na temat skuteczności pomocy UE dla Afganistanu w ostatnim dziesięcioleciu, podobnego do sprawozdania w sprawie misji EULEX w Kosowie;
17. wyraża najgłębsze zaniepokojenie nieskutecznością międzynarodowego wsparcia finansowego i afgańskich struktur rządowych, a także brakiem przejrzystości i ograniczonymi mechanizmami egzekwowania odpowiedzialności darczyńców;
18. z ubolewaniem przyjmuje fakt, że niebagatelna część europejskiej i międzynarodowej pomocy finansowej przepada w procesie rozdzielania środków, i zwraca uwagę na cztery główne przyczyny tych strat: marnotrawstwo, nadmierne koszty pośrednictwa i bezpieczeństwa, zawyżanie kosztów i korupcję;

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

19. ponownie zauważa, że podstawowe znaczenie ma koordynacja pomocy UE w oparciu o wspólne podejście, które skupia państwa członkowskie i podmioty międzynarodowe wokół wspólnej strategii; przyjmuje z zadowoleniem strategiczny konsensus między rządem Afganistanu a wspólnotą międzynarodową w sprawie odnowionego i trwałego partnerstwa na kolejne dziesięciolecie, jak określono w konkluzjach tokijskiej konferencji na temat Afganistanu oraz w tokijskich ramach wzajemnej rozliczalności;

20. podkreśla znaczenie wszechstronnego i całościowego – prowadzonego przez stronę afgańską i na jej odpowiedzialność – podejścia do pojednania w Afganistanie dla wszystkich tych, którzy rezygnują z przemocy, szanują konstytucję, w tym jej postanowienia dotyczące praw człowieka, a zwłaszcza praw kobiet, i są skłonni wspólnie budować pokojowy Afganistan; podkreśla, że proces pokojowy powinien obejmować opozycję polityczną, społeczeństwo obywatelskie ogółem, a kobiety w szczególności, i powinien angażować jak najwięcej podmiotów; apeluje o wzmocnienie roli Wysokiej Rady Pokoju w tym obszarze oraz o to, aby bardziej skupiła się ona na samym procesie pokojowym;

21. przypomina o zobowiązaniach podjętych przez rząd afgański na międzynarodowych konferencjach na temat Afganistanu w Kabulu i Tokio, dotyczących wzmocnienia i udoskonalenia procesu wyborczego w Afganistanie, w tym poprzez długoterminową reformę wyborczą, w celu zagwarantowania, że przyszłe wybory będą spełniać międzynarodowe standardy; przyjmuje z zadowoleniem ogłoszenie terminu wyborów prezydenckich i wyborów do rad prowincji w 2014 r., a także przygotowania Afganistanu do tych wyborów; podkreśla potrzebę mobilizacji wyborców, która może zależeć od stanu bezpieczeństwa, zwłaszcza w północnych i wschodnich prowincjach; przypomina władzom afgańskim o konieczności nadzorowania przez obserwatorów krajowych i międzynarodowych krajowej listy wyborczej oraz organizacji i monitorowania procesu głosowania podczas nadchodzących wyborów; wzywa UE do udzielenia wsparcia, na wniosek władz afgańskich, przy organizacji nadchodzących wyborów;

22. podkreśla potrzebę współpracy regionalnej, mającej na celu promowanie stabilności i bezpieczeństwa w całym regionie; podkreśla potrzebę zwiększonej współpracy z Rosją, Pakistanem, Azją Środkową, Indiami i Iranem w ramach regionalnych, tak aby zająć się wyzwaniami związanymi z kwestiami bezpieczeństwa, transgranicznego handlu ludźmi i towarami oraz walką z nielegalną produkcją narkotyków i handlem nimi;

23. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do usprawnienia współpracy z Parlamentem w odniesieniu do unijnej pomocy dla Afganistanu, w tym do postępów w negocjacjach; oczekuje dokładnych informacji o warunkach negocjacji i regularnych sprawozdań po przyjęciu umowy;

24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Afganistanu, a także Radzie Europy i Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

P7_TA(2013)0283

Milenijne cele rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju – określenie ram po 2015 r. (2012/2289(INI))

(2016/C 065/19)

Parlament Europejski,

— uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r.,

— uwzględniając rezolucję zatytułowaną „Dotrzymanie obietnicy: zjednoczeni z myślą o osiągnięciu milenijnych celów rozwoju”, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne na posiedzeniu plenarnym wysokiego szczebla Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju, podczas 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ w 2010 r.,